

Békehírnök

2020. április 26.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CXIV. évf. 9. sz.

Isten áldja meg az édesanyákat!

Köszöntsük őket május első vasárnapján (is)!

♦ Ne hagyjuk magára édesanyánkat örömeiben se, de keserűségében végképp ne!

„Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr a pusztában negyven éven át, hogy megsanyargatva és próbára téve téged megtudja, mi van a szívedben: megtartod-e parancsolatait, vagy sem?” (5Móz 8,2)

Az élet dolgai... olyan sokszor jutnak eszembe a mostani lelassultnak tűnő, ugyanakkor mégis kaotikusan kavargó hetekben! Próbálom én magam is értelmét, célját megfogalmazni vagy megérteni és legalább elfogadni, nem könnyű. Aztán Zorán hangja csendül fel bennem, aki az „élet dolgairól” a következőt énekelte bele egykor az emlékezetembe: „Az égig szállhatnánk, ám ők jól vigyáznak ránk. S mikor nem várnád, utolérnek, eléd lépnek; ők az élet dolgai.” Miért van ez így?! – kérdi ő maga is. Isteni döntés parancsolt megálljt annak az észveszejtő iramnak, amelybe már-már beleszedültünk, de a körhintából kiszállni nem lehet; vagy csak a vakvéletlen eredménye egy kis felelőtlen nemtörődomséggel fűszerezve, mely ránk szabadította a vészt? Nem tudom. Talán nem is lényeges most, hogy megértjük. Egyszer majd biztosan azzá válik, és minden üzenete kincset fog érni, de most, a folyton változó pillanat riadalmában arra kell figyelni, ami az orunk előtt van, hogy meg ne botoljunk benne. Az évszakok, melyek isteni bölcsességgel strukturálják mindennapjainkat, így egész életünket is, élénk hozzák a megszokott, rutinból megtartott ünnepeinket is. Nem dőlt össze a világ, hogy egy nemzeti ünnepet szónokok és tömeg nélkül kellett csak úgy, magunkban megtartani. Szokatlan volt, de túléltek. Elfogadjuk, hogy „online élünk” közösségi életet, és igen, áldottnak is érezhetjük magunkat, ha jó a tanítás, és minden egyszerűsége ellenére mesteri a liturgia, és átjön az üzenet. Persze azért vannak hátrák, amelyeket nem (volna) szabad átlépni, de kinek-kinek lelke rajta... Van bennem egy olyan érzés, hogy szükségünk is volt már erre az áthangolódásra! Sok volt már az emberi, a

lelketlen, az egymásra mutogatás és kritizálás, most van alkalmunk végre magunkkal foglalkozni. Pár hét, és az ünnepek sorában anyák napja is ránk köszön. Apró felhangja a gondolatnak, hogy már előre rettegnek a virágárusok, bizonyos holland példát felemlgetve, miszerint 50% felett marad majd nyakukon a sok szép virág! De a lényeg nem ebben van, és ezt tudjuk mindannyian. Nem ez a legnagyobb veszteség. Félve írom le a gondolataimat, mert tudom, nem mindenre igazak, de akikre igen, azok könnyen sértődnek. A probléma és a kár valahol ott kezdődik, hogy csak most kezdünk rádöbbsenni és kérdéseket feltenni, amikor „az élet dolgai utolértek, élénk léptek”, hogy kapcsolataink minősége, őszintesége vajon a látszaton, vagy mély és igaz kötődéseken alapul. Egyszerűen csak tudomásul vesszük, hogy szüleink, édesanyánk itt vannak velünk, érezzük szeretetüket, közelségüket, segítségüket. Reménykedünk hosszú, de azért sok gondot nem okozó életükben, mert nekünk így volna jó. Ha másként alakul, hát akkor az nehéz... és aztán nehéz, nagyon nehéz a mulasztások maró és feloldhatatlan tudatával együtt élni, esetleg a figyelmetlenséget, közömbösséget vagy elhanyagolást már szülőként „visszkapni” azoktól, akiket bálványozva neveltünk. Most viszont valami, ami láthatatlan, molekulárisan kicsiny, mégis gyilkos erejű, beleszólt az ünneplésünkbe: élénk állt, megvetette a lábát, és nem nagyon akar odébbállni. Az említett dalban hangzik el az is, hogy „mi már annyira tudjuk a válszókat, hogy az Édenig ér már a rengeteg okosság”. De most nincs válasz. Csak kérdések, és mellettük egy szelíd kérdés, mely az Istené: „Emlékezz vissza...” Mert az élet: út. Valahonnan valahová. Nagy baj, ha nem tudjuk, honnan, az is, ha nem tiszta, hogy hová. Az állomások, melyeket érintünk, hol örömteli emlékként, hol megrázó hagyatékként maradnak meg bennünk. A találkozások, melyeket megélünk, vagy pillanatnyi, pontszerű élmények, máskor meg leterhelő batyuként vál-

(Folytatás a következő oldalon)

Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

„Mindenekelőtt az egymás iránti szeretet legyen kitartó bennetek, mert a szeretet sok bűnt elfedez.” (1Pt 4,8)

A HÉT GONDOLATA

Az anyai szív a szerethetőség legkisebb csíráját is képes észrevenni gyermekének életében, és azt megragadva megtenni mindent a megmentése érdekében. „A szeretet sok bűnt elfedez”, szól igénk. Ez nem jelenti azt, hogy a bűnt szépíteni kell, elhallgatni, tudomást sem venni róla. De azt jelenti, hogy a szeretet segít leküzdeni az iszonyt, a haragot, amit a felebarátja iránt érez az ember annak bűne miatt, és így képes az emberre koncentrálni, és nem a bűnére. A szeretet segít célon tartani a tekintetet, és a helyreállást munkálni. Felebarátja megmentésén dolgozik. Ha pedig elszenvedője embertársa bűnének, akkor segít a megbocsátásban. Az anyai szív ebben árnyékképe Isten szívének. (Horváth Zsolt)

A HÉT GYAKORLATA

Óriási ajándék, ha téged úgy szeretett édesanyád, hogy az a szeretet képes volt veled elfeledtetni hibáidat és hiányosságaidat. Így fordulj te is gyermekeid felé!

A HÉT IMÁJA

Édesatyánk, munkáld a gyermekek és szüleik szívében az egymás iránti szeretetet és megbocsátást! Ámen.

Mi Isten országa, és hogyan épül? 2020. április

A hónap igéje

„Jézus így válaszolt: Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.” (Jn 3,3)

A hónap gondolata

Isten országa nem olyasmi, aminek a felépítését te magad végzed. Még akkor sem vagy képes megtenni, ha ismered a Biblia alapján Isten országának jellemzőit, törvényeit. És akkor főképp nem, hogyha valaki megtanított arra, hogyan építsd Isten országát.

Miért van mégis sokakban az a gondolat, az a szándék, hogy felépítsék Isten országát? Egyszerűen azért, mert elméjüket megragadta Isten országa nagyszerűségének víziója. Olvasták, hallották, hogy Isten országa „igazság, békesség és öröm” – ahogy Pál apostol is írja. Úgy gondolják, ha erre törekednek, ha ezt megélik, azzal Isten országát építik fel. Természetesen dicséretes ez az igyekezet, és az emberi közösségekben van annak haszna, ha tagjai eleve jóra törekednek. De ez kevés ahhoz, hogy Isten országába belépj – ahogy Jézus is állítja a bölcs tanítóval, Nikodémussal való beszélgetésében. A vezető zsidó ember nem érti Jézust, nem érti, hogy mi is Isten országa, és azt végképp nem, hogyan épül az az ország.

Mi Isten országa? Az a valóság, ahol minden tökéletesen az ő rendje, éltető Lelke által működik, hiszen abban Isten maga uralkodik. Ki foghatja fel ezt a valóságot, ki láthatja meg? Akit Isten Lelke újjászül, újjáteremt – mondja Jézus Nikodémusnak. Abban az emberben Isten országa kezdődik, mert Isten uralkodik benne, a Szentlélek élteti, működteti belülről. És ez képesé teszi arra, hogy a külső világban, a környezetében is meglássa Isten országát, az ő uralmát. És ezért is tud úgy viselkedni, mint aki benne él Isten országában.

(Folytatás a következő oldalon)

Isten áldja meg az édesanyákat! – folytatás a címloldalról

lunkon maradó örökség. Édesanyánkat mintha azért kaptuk volna, hogy általa „hordozzon” bennünket az Űristen: kit negyvenévi bolyongásában, másokat pedig még ennél is tovább, jobban, rosszban; és van olyan is, akinek csak tragikusan kevés jut édesanyja jelenlétéből. A nekünk rendelt „pusztákban” próbálódunk meg, hogy mi is van a szívünkben! Ez mindarra igaz, amire parancsunk van az Istentől. A vidám, örökké ismétlődő csasztuskák és versikék, melyeket a gyülekezet elé kiállított gyerekeink énekelnek, szavalnak, vagy a nagyobbak által évről évre előszedett, a legzordabb lelkűt is sírásra indító „faluvégi kis ház” kezd kevés lenni. Valami másra, többre van már szükség. Az évenként egyszeri megemlékezés, siralmaink és imáink helyett egy gyökeres fordulatra – megterésnek is nevezhetném – van szükségünk e téren is. Szeretni. Így egyszerűen. Egy pszichológus szerint szeretni azt jelenti: jól látni. De másvalaki úgy fogalmazta meg: egy mások számára láthatatlan csodát szemlélni. Az édesanyákra ez igaz! Ők azok, akik magukat mindig elégtelennek érezve, hajtólól sötét estig ruhákat vasalnak, az olykor „gránátok szabdalta” csatátérképét mutató szobákat rendbe varázsolják, tízóráik, uzsonnák stb. tonnait készítenek és találják fel, ha kell, a család egyszemélyes menedzsmentjeként gyermekeik életét szervezik és bonyolítják. Ők azok, akik *mindent* tudnak varázsolni, amire szükség van! De ők azok is, akik tele vannak félelmekkel, bizonytalansággal, és ők azok is, akiket elhagynak érzelmileg is, fizikailag is, és azok is ők, akiknek ezredszere is talpra kell állniuk, mert nem tehetik meg, hogy elesnek az élet csatáiban. Csak sokszor és persze némán sírdogálnak (észre ne vegye valaki!) a fáradtságtól és a viszonzatlan jóért... és akkor még nem beszéltünk a csendben, titokban elmondott imák ezreiről, a féltésről kicsi korban, és a féltésről, mely életük végéig megmarad. Könnyek a „mi lesz belőled” aggodalma, és könnyek az „ez lett belőled” felismerése miatt. A büszkeség az eredmények láttán, mert „az én fiam/lányom”, a belenyugvó mosoly, hogy kilenc hónapig ő hordta gyermekét, ő szülte, táplálta, éjszakák sokaságát ő töltötte ébren mellette, és első szava mégis az, hogy: *apa...* De semmi baj, mert őket más fából faragták! Nem fogják követelni az elismerést, az ünneplést, időskorukban, beteg voltukban a gondviselést. De meg kell kapni-

uk. Ők nem lerázható terheink, sokkal többek annál! Most, amikor élénk/főlélek tornyosult az élet egy nehéz szakasza, lelassítva olyan sokra becsült „pörgésünket”, hagyjuk magunkat formálódni. Sokan mondják: az élet már soha nem lesz olyan, mint eddig volt. Bánja a kánya, ha lehet másként jobb! Bölcsebb, érzékenyebb, emberibb. Pál apostol tapasztalatból tudja, amit leírt: az Istennek van hatalma, hogy minden kegyelmét kiáraszsa ránk! Igen, kegyelemre van szükségünk, és erre csak neki van hatalma! Olykor az Űristen „minden emberi kezlet lefog, hadd tudja meg minden ember, hogy most ő cselekszik!” Most ennek idejét éljük! Mert az említett „élet dolgai” betölthetik azt a szerepet is, hogy „a szívünk átjárják, kicsit fájnak, kicsit szépek...”, de gyökerünkig átfórmálnak. Megtörténhet, hogy rossz fiakból jókká nemesedünk. Más lesz a gyümölcs, amit termünk, vagy egyszerűen csak ízesebb. Megeshet, hogy valamit letörlesztünk abból, ami soha vissza nem fizethető. Ne hagyjuk őket magukra örömeinkben sem, de keserűségükben végképp ne. Ahogy fogynak éveik, és ezüstkoszorúvá válik a hajuk, ahogy elkopik az életük, és a tekintetük mind messzebbre néz, természetes, hogy hazavágnak. De ne történnjen meg az, hogy „csak” azért vágnak el, mert itt már nem jó. Az Isten üdvössége a legnagyobb, bár nem megérdemelt jutalom; de ne legyen számukra a mulasztásaink miatti egyetlen kárpótlás. Olyan sokszor várunk csodára, és aztán csalódottan mondjuk, hogy csodák nincsenek. De nézzünk most egymás szemébe: mert benne van a csoda, mindkettőnkében, nem kell rá várni!

Beke László

♦ Ha anyák napja, akkor essen szó csakis az anyaságról!

Az anyaság egy isteni kiváltság, és csakis Isten közelségében és alárendeltségében teljesedik ki és válik hasznossá. Ha visszapiillantunk az elmúlt századokra, számos kiteljesedett anyaságot szemlélhetünk úgy a Bibliában, mint a közéletben, és az ellenkezőit is láthatjuk.

A bevezetésben még hadd emlékeztesselek benneteket azokra az eseményekre, amelyek az elmúlt évszázadokban történtek, nevezetesen a női emancipációs mozgalomra, mely Franciaországban zajlott, amikor a női jogokért, egyenlőségért, munkáért és karrierért harcolva a hölgyek egy cso-

mó feladatot vettek magukra, és ezáltal már nem tudták elvégezni az eleve megterhelt anyasággal járó feladatokat. Létrejöttek a kisegítő intézmények, mint a bölcsődék, óvodák, napközök, nagymama és még más, csak akiknek igazán a feladatuk lett volna, idő és energia hiányában már nem tettek. Így nőttek fel generációk, felkészületlenül, és most, a 21. században a következményeket látjuk, és tűnődünk felettük. Még azt is megjegyzném, hogy ez idő alatt megjelent egy olyan társadalmi réteg, amit manapság „szinglinek” nevezünk, akik, bár lehet, az életet magas színvonalon élik, már nem látják az anyaságot egy kiváltságnak. Ez a 21. század, de ebben a században is Isten az anyaságot isteni kiváltsággént akarja működtetni.

Most szeretném, ha az Ige felé fordulnánk Sámuel első könyvének első részét olvasva. A Szentírás beszél egy efraimi férfiről, akinek a neve Elkána. Elkánának két felesége volt, egyik Anna, a másik Peninná. Peninnának születtek gyermekei, de Annának az Úr bezárta a méhét. Két anyaság bontakozik ki előttünk: Peninná anyasága, amit én „ösztönös” anyaságnak neveztem el, és Anna anyasága, melyet „alárendelt” anyaságnak hívok. Ez a kétféle anyaság ma is megfigyelhető.

Kezdem Peninná ösztönös anyaságának jellemzőivel. Peninná férjhez megy, és sorra születnek a gyermekek, és minden úgy tűnik, hogy rendben van (az élet természetessége szerint működik minden). De ezzel együtt nő a büszkeség is – lenézi Annát, sőt boszszantja őt, hogy neki nem születnek gyermekei. Peninná fölényeskedése abban is látszik, hogy nincs tudatában, hogy minden, ami történik, az Isten ajándéka. Sőt, lehet, azt mormolja magában, hogy ezek a gyermekek az enyéme, ők különlegesek, mert én is különleges vagyok, és magamnak fogom felnevelni őket, az én ízlésem szerint, mert tervem van velük. Joggal gondolhatjuk, hogy Peninná nincs tudatában annak, hogy Anna nem tehet arról, hogy Isten bezárta a méhét.

Ezzel szemben Anna alárendelt anyasága nagyon más képet mutat. Anna nagyon szenvedett (Annának sok fájdalmat okozott/Annát nagyon bántotta), hogy nem lehetett gyermeke, de Isten azzal, hogy bezárta az ő méhét, megvédte attól, hogy nála is kialakuljon az az ösztönös anyaság, amit Peninnánál láthatunk. Anna szenvedése és fájdalma lehetővé tette, hogy elmélyüljön az imádkozásban. Az Ige beszél erről – amikor férjével felmentek Jeruzsálembe, hogy az éves áldo-

zatot bemutassák, Anna nem evett, nem ivott, csak imádkozott és sírt. Az a legfontosabb Anna alárendelt anyaságában, hogy már akkor felajánlotta gyermekét Istennek, amikor méhe még be volt zárva. Ő tudatában volt, hogy a gyermek nem az övé. Bátran oda merte vinni, és Isten oltalmába helyezte gyermekét, miközben gondoskodott róla, és imában hordozta. Ezért meg is látszik Sámuelen az isteni nevelés, amit mi is érzékelünk Sámuel életét látva: ő volt Izrael utolsó bírja és első prófétája, ő volt az, aki megszervezte az első prófétaiskolát, és több mint negyven évig szolgált, így az Ószövetség egyik meghatározó alakjává vált.

Ha egymás mellé tesszük a két anyaságot, akkor nagyon világos a különbség. A Peninná-féle ösztönös anyaság esetében amellelt, hogy fizikailag minden rendben volt, azt látjuk, hogy tele van azzal az arroganciával, büszkeséggel, mely azt fejezi ki, hogy a gyermek az övé, saját ízlése szerint neveli fel gyermekeit, mert önálló terve van velük. Az Anna-féle alárendelt anyaság esetében amellelt, hogy sok fizikai nehézség kíséri, mégis tele van imádságos lelkülettel és alárendeltséggel. Ő felismeri, hogy gyermeke nem az övé, nem rendelkezhet vele, és helyette felajánlja őt Istennek.

Peninná gyermekeiről semmit sem beszél a Biblia. Én sem beszélek, csak csendesesen megjegyzem, hogy sajnos, sok vasárnapi iskolánkban felnőtt gyermekről sem tudunk semmit. Mintha csak ott lettek volna, majd felnőve nem találjuk őket gyülekezeteinkben. Anna gyermekéről, Sámuelről viszont a Biblia sokat beszél, és gyönyörködtető az ő élete és jelleme. Hadd említsem itt ismét a vasárnapi iskolát – azok, akik gyülekezeteinkben maradtak, igazi jellemek lettek, és a mai kor, gyülekezeteink és társadalmunk oszlopai.

Befejezésként a fentiekkel kapcsolatban két imádság fogalmazódik meg bennem. Egyrészt azokért a fiatal hölgyekért, akik még nem kötelezték el magukat egyik anyaság felé sem, gondolják át jól, hogy érdemes elkötelezni magukat az alárendelt anyaság mellett, még ha nehéz is, hiszen ebből nőnek majd ki a jövő nemzedék jellemi/személyiségei. Másrészt bátorító azt tudni, hogy igazi felismerés és imádság által van lehetőség arra, hogy az ösztönös anyaság helyett az Anna-féle alárendelt anyaságot válasszuk, támogassuk. Én ezért imádkozom!

Szűcs József

(Folytatás az előző oldalról)

Mert valóságosan benne él! Erről beszél Jézus a mustármagról, a kovászról szóló példázataiban is. Azt állítja, hogy amennyiben Isten országa áthatja az ember lelkét, annak ereje kiteljesíti a jóban őt magát, és végül önmagán túl áthatja a környezetét. Így épül Isten országa: a megtért, az újjászületett embereken keresztül építi Isten maga.

Mit tehet akkor az ember?

Először is meg kell térnie, hinnie kell Jézus Krisztusban, hogy a Szentlélek újjászüljje.

Másodsorban engednie kell a Szentlélek hatásainak magában. Keresnie kell Isten közelségét. Szüntelenül imádkoznia kell, folyamatos kapcsolatot tartania Istennel. Keresnie kell szüntelen a szívében és a környezetében Isten országának mozzanatait. Kezdje napját az Úrral, és igyekezzen a közelében maradni egész nap.

Harmadsorban pedig hirdesse Isten országát – hiszen ő már látja –, hogy másokban is felébredjen a keresés vágya. Az beszéljen Isten országáról, aki már ott van, mert az hiteles lesz. Hát így épül Isten csodálatos országa közöttünk, emberek között.

A hónap gyakorlata

Napról napra keresd magadban és keresd a világban Isten országát, országának jeleit, bizonyítékait!

A hónap imája

Jó Atyám, Istenem, mutasd meg nekem mindennap bennem és körülöttem a te országodat! Mert hirdetni akarom, és úgy akarok róla beszélni, hogy mindenki érezze, hogy valóság. Amen.

Háló Gyula

Bemerítkezések 2019 őszén a Szegedi Baptista Gyülekezetben

„A mennyel együtt örülünk mi, földiek” – ezzel a gondolattal kezdte Balogh Barnabás lelkipásztor a szegedi gyülekezet örömnepét a bemerítési istentiszteleten 2019. október 13-án. Az igehirdetésben Jézus Keresztelő János általi bemerítkezésén keresztül állított eléink jó példát az alázatra és az engedelmességre. Bár Jézusnak nem lett volna szüksége a bűnök-ből való megtisztulásra, mégis végigjárta a megtisztuláshoz vezető utat, mondván: „mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk.” (Mt 3,15) Arra is rámutatott, hogy a jó döntést, azaz a bemerítkezést követően rögtön a sátántól való kísértés következik. Az ifjú bemerítkezőket és a gyülekezetet is azzal bátorította, hogy a Jézus által idézett két bibliai íge – „Nem csak kenyérrel él az ember”, „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj” – alkalmazása által ellene tudnak állni a kísértéseknek, és így sikeresen tudják majd megharcolni lelki harcaikat a nehéz helyzetekben.

Az igehirdetést követően három fiatal tett tanúbizonyságot megtérése történetéről és személyes hitéről.

Szücs Gréta keresztény családban nőtt fel. Nagymamája már kiskorában megtanította imádkozni. Azonban csak jóval később értette meg, hogy az imádkozás nem csupán valamiféle rituálé vagy szokás, hanem kommunikáció Istennel. Ettől kezdve személyes kapcsolatként élte meg, és így teljesen megváltozott számára az ima értelme. A gyülekezetbe a bátyja, illetve annak barátja által került, már felsős korában rend-

(Folytatás a következő oldalon)

Bemerítés Szentesen

2019. szeptember 22-e különleges nap volt a Szentesi Baptista Gyülekezet életében. Az istentiszteletek szokásos helyszíne is másképp volt berendezve (egy iskola aulája), mint egyéb vasárnaponként. Ráadásul a szép idő lehetővé tette, hogy az udvaron egy mobil bemerítőmedencét állítsanak fel az ezzel szolgáló békési testvérek. Mindennek az volt az oka, hogy három fiatal, akik egy családba születtek, immár lelkileg is testvérek, Isten háza népévé, az ő családjának tagjaivá is válnak.

Török Dániel rendszeresen járt a gyülekezet által szervezett gyermek-alkalmakra, amire szívesen emlékszik, de inkább úgy, hogy sok problémát okozott az alkalmat tartóknak. Leginkább a közösségi sportok érdekelték, és amikor játszhatott, mindent beleadott, hogy nyerjen. Az egyik nyári táborba is a sportolás és a játékok miatt ment el. Igencsak meglepődött azon, hogy mások nemcsak azért játszottak, hogy nyerjenek, hanem azért, hogy együtt legyenek vele és megismerjék őt. A következő évben szintén csak játszani ment volna, de az alkalmakon meghallotta Isten hívását. Úgy érezte, mintha Isten azt mondta volna neki, hogy „gyere most elém”, „térj meg most”. Nagyon meglepődött, mert ilyet még nem tapasztalt, de minden alkalmon hallotta Isten hívását. A döntést nem hozta meg a táborban, de amikor a táborból jött hazafelé, akkor az édesapja kérdésére elkezdtek beszélgetni. Úgy döntött, hogy a szíve belső dolgairól is beszámol, és nem csak felületes válaszokat ad a kérdésekre. Mikor hazakeresztül, az édesapjával különváltak, és akkor átadta az Úrnak az életét.

Török Dorotea is már kicsi gyermekként hallott Istentől, megtérésről, örök életről. Különösen az maradt meg benne, amikor az egyik este a pokol helyét úgy próbálta az édesapja elmagyarázni a gyerekeknek, hogy a pokol egy olyan hely, ami sokkal rosszabb, mint ha folyamatosan kikapnának. Ez nagyon megijesztette, és minden este azért imádkozott, hogy Isten bocsásson meg neki, és adjon neki új életet. Egy idő után felmerült benne az a kérdés, hogy meddig kell ezézt imádkoznia, és mikor fogja Isten meghallgatni az imáját? Ettől kezdve már azért is imádkozott, hogy erre a kérdésre is kapjon választ. Időhöz nem tudja kötni, de az egyik este, amikor ezekért imádkozott, biztosan tudta, hogy Isten meghallgatta őt. Ezért már nem kell többet imádkoznia, mert az Úr elfogadta őt.

Ifj. Török Sándort is rendszeresen vitték szülei a gyülekezetbe, gyermek-alkalmakra, de ő középiskolás korában elhatározta, hogy többet nem megy, mert neki ezekre nincs szüksége. A dolgozatok előtt, amelyektől félt, persze rendszeresen imádkozott. Nem tagadta Isten létezését, de hallani sem akart gyülekezetbe vagy közösségekbe való járásról. Ám az megmaradt benne, hogy Isten többnyire meghallgatta az imáit. Azonban amikor a felvételre nagyon készült és imádkozott, nem oda vették fel, ahova szeretne volna. Emiatt még Istent is vádolta, de csak később jött rá, hogy ahova felvették, az sokkal jobb neki, mint az eredeti hely. Miután rájött erre, hálás volt azért, hogy Isten jobban tudja a dolgait, mint ő maga. Az elmúlt nyáron sok olyan dolog történt vele, amit nem tudott feldolgozni, és nagyon szomorú és békétlen volt, se-

hol nem találta ezek megoldását. Ekkor jutott eszébe, hogy Isten szereti őt. Elkezdett öfelé fordulni, és fokozatosan meglátta, hogy bűnös, és Istentől bocsánatot kell kérnie és át kell neki adnia az életét. Mikor egyedül volt, imában megtette, de nem tudta, hogyan tovább. Szüleitől kért tanácsot, akik segítettek megmutatni a szolgálat és a közösség útját.

A bemerítést *Balogh Barnabás* körzeti lelkipásztor végezte, és a gyülekezet vezetőivel együtt kértek áldást új testvéreink életére.

A felemelő ünnep szeretetvendégséggel zárult, ahol együtt örülhettünk a szentesi és más gyülekezetekből jelen lévő testvérekkel, illetve a meghívást elfogadókkal.

Szentesi krónikás

Bemerítés Gödöllőn

Március 1-én Urunk iránti nagy hálával és örömmel érkezünk a gödöllői imaházba. A megszokott-nál is nagyobb, mert a délelőtti istentiszteleten osztozhattunk nyolc fiatal – *Papp Mirjám, Rada Csenge, Romfa Johanna, Tóth Gréta, Boda Márk, Gál Dávid és Lőrinc Bálint* – Jézus Krisztustól kapott örömeiben. Az ünnepet megelőzően hosszú hónapokon keresztül rendre összegyűltek, hogy lelkipásztorunk vezetésével közös bibliatanulmányozásokban ismerjék meg az üdvösség Istenünk által elkészített útját. Hála az Istennek, hogy ezeket a kiscsoportos beszélgetéseket és a gyülekezeti élet egyéb alkalmait is fölhasználva hitre vezette őket, megnyitotta fülüket Jézus Krisztus sokszor hallott szavának meghallására, és életre szólóan megértette velük Megváltónk szavát: „Szükséges néktek újonnan születnetek.” (Jn 3,7) A márciusi vasárnapon ezt vallották meg személyes bizottságtételeikben, az énekekkel együtt közösen énekeltek énekeinkben, és ezt pecsételték meg a Jézus Krisztus rendelte alámerítkezésben is.

A bemerítési istentiszteleten *Lőrinc Levente*, gyülekezetünk lelkipásztora hirdette az igét az 1Kor 6,9–20

alapján. Az apostoli szót hallva személyessé válhatott először vagy újra mindannyiunk számára: nem vagyok a magam ura, a magam tulajdona. Létem középpontja rajtam kívül van. Teljes mértékben, gondjaimmal és származékkal együtt, de sikereimmel és teljesítményeimmel is az Úr Jézushoz tartozom. Ennél pedig valóban nincs nagyobb vigasztalás az életben, mert a megváltás részesévé lettem Isten kegyelméből, beoltattam Jézus Krisztusba, a szőlőtőbe. A kérdésre, hogy ki vagyok, tudom a választ: az, akit az Isten úgy szeretett és szeret, hogy Fia vére árán megvett magának, hogy a vele való közösség szabadságában élhessek. Akkor is, ha éppen divatos a Krisztus-követés, akkor is, ha nem; akkor is, ha az elfogadott normák közel állnak az evangéliumhoz, akkor is, ha szinte minden pontján szembemennek vele. „Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának; mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.” (Róm 14,7–8) – Atyánk adjon ebben naponkénti megerősödést fiatal testvéreinknek és mindannyiunknak!

Kattáv

(Folytatás az előző oldalról)

szeresen járt bibliaiskolába. Később a gyülekezet ifjúsági alkalmain értette meg igazán mélyen a kereszt üzenetét. Elfogadta az Úr Jézus áldozatának lényegét, és nyáron a soltvadkert ifitáborban eldöntötte, hogy Krisztust követve akarja élni az életét.

Miklós Elizabet bár nem keresztény családban nőtt fel, a szülei mégis jó példát nyújtottak a számára. Már gyermekkorában találkozott Istennel, amikor a nagymamája megtért és bemerítkezett. Mamája akkor azt mondta neki, hogy kérjen bölcsességet Istentől, és ő megadja neki. Elizabet ezt még akkor nem értette, de később eszébe jutott, és megtapasztalta, hogy Isten meghallgatta a kérését. Középiskolás éve alatt az iskolatársai között egy időre elmagányosodott jellemvonásai miatt. Felismerte jellembeli hiányosságait, és Istentől kért segítséget. Ezzel párhuzamosan egy cserediákprogram kapcsán megismerkedett egy olyan lánnyal, aki rámutatott a teremtett világ szépségeire, Istennek a természetben megmutatkozó kezele nyomatára. A gyülekezetbe egyik barátnője hozta el, ahol gyorsan lelki otthonra talált. A megtérést a debreceni ifikonferencia hozta el számára, ahol átadta életét az Úr Jézus Krisztusnak.

Mészáros Márk keresztény családban nőtt fel, de csak megszokásból gyakorolta a vallásos életet. Nem értette igazán az evangélium, a kegyelem lényegét, úgy gondolta, hogy elegendő az, ha ő jó ember. Utólag hálás Istennek, hogy ebben az időszakban megkímélte az igazi mélységektől. Később egy tanítást hallgatva értette meg, hogy bármilyen jó is ő az emberek előtt, mégis szüksége van a kegyelemre. Ez alapvető változást hozott számára, megváltozott a motivációja, a szemlélete és a baráti köre is. Megtapasztalta, hogy milyen jó Istent dicsőítve élni, ezért akarta betölteni Istennek a bemerítkezésre vonatkozó útmutatását.

A három bemerítkezett fiatal örömmel, hálátelt szívvel és áldásokkal köszöntötte az ificsapat és az egész gyülekezet.

**Ács Éva, Ács Zoltán
Dr. Szűcs Márta Zita**

Csodák – versben

Hála azért, ami nem történt meg

(Egy hömpölygő hexameterekben
megírt mindenkor aktuális hálavers)

Vírusok és baktériumok támadnak
özönnel.
Ott hemzsegni benned is és körülötted
a légből.

Mégis betegszel meg, mert védi
az életed Isten.

Adj buzgón hálát, ami nem történt meg,
azért is!

Vagy ha elért is a kór, nem tartott
az sem örökké.

Szervezeted megbirkózott vele. Ó, ne
feledd el,

mennyi betegségből szabadultál már
meg azóta,

hogy megláttad kis csecsemőként
ezt a világot!

Sőt megelőző nagy szeretet szüleid
részéről,

hogy nem ölt meg anyád méhében
az orvosi műszer.

Ez sem a vakvéletlen spontán
gondviselése.

Gépkocsival jársz, s hányszor
nem történt baleset, de
nem rajtad múlt, mert az a másik jobban
ügyelt rád,
mint te magadra. Ne hidd, hogy
a véletlen keze óvott!

Adj hálát, hogy végzetesen még el sosem
estél!

Hányan esnek úgy, hogy többé fel sose
kelnek,

vagy kórházba kerülnek gyógykezelésre,
de végül

hullájuk kikerül hamar ott a „hideg
klinikára”.

Nem sorolom, folytasd te a sort, hogy
hány eseted volt,

melyben az életed egy hajszálon függve
didergett,

mert pörgette már a halál hűvös szele
éppúgy,

mint a fa fonnyadozó levelét
a novemberi orkán.

De az a hajszál vasláncná merevült
amaz isteni kézben,

mely kegyelemből megtoldotta
az életidődet,

hogy megtérően élj, ne csupán a testi
halálig;

(Folytatás a következő oldalon)

COVID-19, az Isten és az ember

♦ Vírusveszedelem

(A vírus mérete = 1 méter egy-
milliárd része.)

Alig néhány hete, hogy Kínából
elindult hódító útjára egy szabad
szemmel nem látható, parányi élő-
lény: egy vírus. Neve, a „korona” ta-
lán arra is utalhat, hogy koronázat-
lan királyként napok alatt meghódí-
totta sorra az országokat, szinte az
egész világot. Félelmetes hatalom-
mal irt, öl és pusztít. Kíméletlen ke-
gyetlenséggel teszi, ahol csak meg-
vetheti a lábát. Az ember testét öli
meg, azt a testet, amely a benne lakó
isteni leheletnek – a szellemnek is –
otthont nyújt. Nem találtak még
olyan fegyvert, módszert, amellyel
eredményesen szembe tudnánk
szállni a vírussal. Korlátlan hatalmá-
val kelt félelmet az emberekben.
Ahol megjelenik, ott sárba tapossa a
jövőbe vetett reménységet. Az USA-
ban és Olaszországban okozta eddig
a legtöbb halált. Döbbenettel halljuk
mindennap a hírt, hogy milyen nagy
gyorsasággal terjed és pusztít ez a
halálos kór az egész világon. Az em-
berek tíz- és százazrei esnek áldoza-
tául. Megtelnek a temetők.

Isten tudta és engedelmé nélkül
semmi sem történhetik ebben a vi-
lágban. A sátán is csak azt teheti,
amit Isten megenged neki.

Kérdés: Mi az az üzenet, amelyet
Isten ilyen megrázó és ijesztő mó-
don – a vírus által – küld az emberi-
ségnek? Örölnék, ha most azt írhat-
nám, hogy Isten külön kijelentésben
közölte velem erre a kérdésre a vá-
laszt. Ilyen azonban nem történt.
Azt gondolom azonban, hogy szelle-
mileg süket és vak volnék, ha Isten
és a Biblia ismerete alapján nem ér-
teném meg az Isten szavát, amit
most a vírus által küld.

Elsőször is a szívünk önigaz ke-
ményisége, szennyes kívánságai mi-
att cselekszik Isten, amikor a vírus
által szól hozzánk. Azért teszi ezt,
hogy a vírus félelmetes hatalma

szomjúságot támasszon bennünk az
Isten szabadítására, védelmére és a
felülről való örök életre.

Alázattal borulok hát eléd, Uram,
Istenem, hogy támassz embereket,
akik eszközeid lesznek abban, hogy
nemcsak a test halálát jelentő, vírus
okozta veszélyből, hanem az örök
kárhozatot jelentő halálból is meg-
gyógyíts. Hívj és küldj el embere-
ket, akik által a Szent Szellem hatal-
mával meghirdeted azt az üzenetet,
amely örök életet jelent. Hiszek ab-
ban, Uram, hogy a te célod nem a
halál, hanem az élet, mégpedig a fe-
lülről való, örök élet. A vírus által is
te készíted a világunkat arra, hogy
szomjas szívvel és hallásra kész fü-
lekkel fogadjuk a Krisztusról szóló
evangéliumot, amely örök életet je-
lent. Tudom, hogy egyedül te tudod
megállapítani, mikor érte el a te cé-
lodat a sötét és kegyetlen halált
osztogató vírus. Ez a cél a Jézus
Krisztus megváltása által szerzett
bűnbocsánat és a megváltás. Kér-
lek, Istenem, hozd el mielőbb a fel-
üdülésnek azokat a napjait, amikor
egyre többen szomjas szívvel várják
és fogadják el az emberek a Krisz-
tusról szóló evangéliumot! Támassz
alkalmas eszközöket, akik a vírus ál-
tal támasztott és szomjúságra jutott
embereknek is Szent Szellemed ha-
talmával hirdetik az örök életet je-
lentő evangéliumot! A te kegyelmed
dicsősége az, hogy a rosszból is a jót
– a te dicsőségedet – munkáld. A
vírus pusztító hatalmának működé-
séből is munkáld a te üdvözítő ke-
gyelmed diadalát!

Id. Kovács Géza

♦ „Lelkem, áldd az Urat!”

A kínai Vuhanból elindult jár-
vány fénysebességgel vette be a vilá-
got. Először nem hittem el. Sokkot
kaptam. A válmútét, a családi kör-
ben nemrég átélt temetés és most itt
ez a dolog, amivel nem tudunk mit
kezdeni.

Kormányunk gyorsan reagált a
hírekre, igyekszik lokalizálni, lassí-
tani a koronavírus-járványt.

Sokféle dolgot olvastam ezzel
kapcsolatban, sokféle véleményt.
Dörgelemeket, megérdemelte, is-
tentelen módon éltetek stb. – ezekkel
mindnyájan találkozunk.

Első megfigyelésem az volt, hogy
eddig mennyire kapcsolatfüggők
voltunk. Szinte mindent a másik em-
ber tetszésére próbáltunk tenni, napi
és sokszor gyülekezeti szinten is.

Atyám már megmutatta nekem, hogy Isten országában ez nem mérvadó!

Majd összegyűjtöttem a fejemben a hálaokokat: van áramunk, vizünk, gázunk, van hol laknunk, van mibe ruházkodnunk, van gyógyszer- és élelmiszer-ellátásunk.

Azóta egy ének jár a fejemben: „Lelkem, áldd az Urat, áldd az Urat, egyedül őt imádd!” – napközben is dúdolom.

Hálás vagyok sok embertársamért, akik mindennap erejükön felül küzdenek ezzel a láthatatlan ellen-séggel. Sokan, sokféle szakmában. A gyermekek szívárványokat tesznek az ablakba, és más rajzokat köszönetképpen.

A „melegek” elhallgattak! A gyermekeknek nem kell nemet választaniuk – habár az itteni óvodákban ez nem kérdés, van fiús meg lányos ruha és színek is.

Örülök, hogy a szívárványt eredeti értelmezésében használják mint Istenünk velünk kötött szövetségének jelképét – kérem a mennyei Atyát, hogy ne feledkezzen meg ígéretéről, könyörüljön rajtunk.

Vége a fejvesztett rohanásnak, van időnk újraértékelni közlekedésünket, hétvégünket, emberi kapcsolatainkat.

Mostanában sokszor eszembe jutott gyermekkorom, mikor szombaton délig iskola volt, utána gyors takarítás, majd siettünk ki a kertbe, hogy meglegyen a gyümölcs és a zöldség a családnak. Nem azon tör-tük a fejünket, merre rohanjunk pénzt költeni!

Vasárnap reggel kicsit szégyelltem a kezemet, mert nehezen tudtam tisztára súrolni. De mindig időben ott voltunk a gyülekezetben és utána zeneórán is.

Majd érdekes dolog jutott az eszembe, hogy néhány hónapja Angliában háromnapos nonstop imát tartottak a gyülekezetek a pogány Európáért, hogy újra élő hitre juthassunk. Ez a felekezeti közti összefogással szervezett közös ima sok országban továbbterjedve folytatódik ma is. „Az én Istenem erős, hatalmas Isten, nincs olyan, mit ő nem tehet” – Európa megmenekül, újra hitre jut – vajon ez a módja? Istennél minden lehetséges.

Olvasom, hogy a migránsok viszszafordultak Görögországnál, már nem annyira vonzó Európa, ez is hálaok.

Mindennap megteesszük, amit tudunk, ameddig erőnkől telik, segí-

tünk az unokák étkeztetésében és nevelésében, az új otthonuk építésében. Naponta újragondolva életünket. Várjuk a szabadulást.

(2020. március 30., a részleges ki-járási tilalom idején.)

„...de megalázza magát népem, amelyet rólam neveztek el, ha imádkoznak, keresnek engem és megtérnek gonosz utaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétkeiket, és meggyógyítom országukat.” (2Krón 7,14)

Révész Adél

♦ Magasztaljátok Istenünket!

„Magasztaljátok Istenünket, az Urat, boruljatok le lába zsámolya előtt, mert szent ő!” (Zsolt 99,5)

Dicsőítsük Istent, mert szuverén Úr! – így szól az Áhitatban a március 29-re rendelt imaórai buzdítás. A „szuverén” szó jelentése: független, külső befolyástól mentes. Magyarul: azt csinál, amit akar. Hatalmas és képes a teremtésre – és a pusztításra is.

„Uralkodik az Úr, reszkessenek a népek!” Reszketünk, amikor olyan erővel állunk szembe, amelyeket saját erőnkől le nem győzhetünk. Reszketünk, ha kiszolgáltatottak vagyunk. Sokan élnek meg veszteséget ezekben a napokban: anyagi, munka-, egészségvesztést, sőt van, aki az életét is elveszti. Fájdalommal éljük meg a veszteséget – sőt, akár tragédiaként.

A világ ősállapota a semmi volt. Minden, ami lett, az Isten akarataiból lett. És a szuverén Isten amit megal-kotott, azt joga van elpusztítani is. Amit adott, azt joga van elvenni. És isteni szemszögből nézve nem az a tragédia, ha valami elmúlik – hanem az, hogyha hiábavalóan létezett.

Nem az a tragédia, ha elveszítjük a vagyonunkat, hanem az, ha nem használtuk jóra addig, amíg volt. Nem az a tragédia, ha elveszítjük a munkánkat, hanem az, ha haszontalan dolgokért fáradoztunk. Nem az a tragédia, ha elveszítjük az életünket, hanem az, ha hiábavalóan él-tünk.

Mi, emberek fájdalommal éljük meg a veszteséget. Ez természetes, és nem kell ezt eltagadnunk. De talán vigasztaló arra gondolni, és könnyebb a veszteséget is elszenvetni, ha úgy tudunk visszanézni elvesztett dolgainkra, hogy nem volt hiábavaló a létezésük.

Dicsőítsuk a szuverén (szent) Istent – munkánkkal, egész életünkkel –, hogy ne legyen az életünk hiábavaló!

Kmethy Gergely

(Folytatás az előző oldalról)

azt követően a menny örömeiben is, az örök élet drága honában, amit kibeszélni az emberi szókénc képtelen, ámde hit által előre örülhet a szíved.

Mennyi bizonyosság fellege vesz körül, íme, e létben! Kezdd el a hálát, hogy folytathasd majd a dicsőség végtelen országában, az anyagi karban örökre!

Halálból életbe?

„Amikor – Jézus – közeledett a város kapujához, íme, halottat hoztak kifelé, egy özvegyasszony egyetlen fiát, és a városból nagy sokaság követte... Azután odalépett, és megérintette a koporsót. Akik vitték, megálltak, ő pedig így szólt: Ifjú, neked mondom, kelj fel! Erre felült a halott, és elkezdett beszélni; Jézus pedig átadta az anyjának.” (Lk 7,12.14–15)

„Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.” (Jn 5,24)

Keserves könnyek közt koporsót kísérnek, zokogásba fullad a siratóének. Ez itt a gyászolók végtelen menete, mely kétségbe vonja, hogy Isten szeret-e.

Most éppen egy ifjú lelkének sátorát, máskor meg egy öreg porhüvelyét hozzák. Végső ellenségünk senkit sem kímél meg, az életből mind, mind a halál felé megy.

Életből halálba. Eddig így volt mindig, ennyi az emberlét: bölcsőtől a sírig. De szembejön Jézus és az ő serege, s megtorpan a halál és síró menete.

Itt még csak jelzést ad: Úr a halál felett, egy időre adja vissza az életet. Am a végső napon majd örök életre támasztja fel mindazt, aki hitt őbenne.

Nem szégyenít meg ez a mi reménységünk, hogy Jézusban már most, s mindörökre élünk. Máris általment az, aki hisz őbenne, az örök halálból az örök életbe.

Balog Miklós

Newton mondta

Nem úgy kell olvasnunk a Szentírást, mint egy ügyvéd a végrendeletet, hogy csak a tartalmát megértse, hanem mint az örökös, ki nyereségének leírását olvassa.

Késő

„Engedelmesség itt az első, amit kívánunk” – szolt a börtönőr egy látogatónak. Némelyiknek a fogságban kell engedelmességet tanulnia, mert a szülői háznál nem tudott vagy nem is akart engedelmes lenni.

Mi a hit?

Mi a hit? Ezt kérdezte egy hitetlen doktor kereskedő barátjától, kinek szobájában egy este kedélyesen együtt ültek. „Igen, mi a hit?” Kérdésének hangja pedig önkéntelenül Pilátus eme kérdésére emlékeztette az embert: „Mi az igazság?” „Fiacskám – szola eme kereskedő mosolyogva 8 esztendő fiahoz, ki éppen ekkor nagy munkával egy egész sereg olomkatonát állított fel, és mint hős tábornok azon volt, hogy megkezdje parancsát a csatára –, fiacskám, vezesd csak vissza huszáraidat a laktanyadóbozba, te pedig menj az ágyba, de gyorsan és ellenmondás nélkül, mert késő az idő!” Szegény gyermek! Oly nehezére esett neki kedvenc játékatól elszakadni, de ki is venné rossz néven tőle? Kérő pilantást vetett atyjára, de mihelyt ennek arcán hajthatlan komolyságát észrevé, lenyelte könnyeit, visszatette katonáit lakásukba, megölelte atyját, és ment. „Látja ön, doktorom, ez hit!” – mondá a kereskedő. Azután visszahíva jószágosan gyermekét, titokteljesen a fülébe szolt: „Hallgasd csak, gyermekem, ha majd a legközelebbi bizonyítványod is oly jó lesz, mint az utolsó volt, akkor ősszel elviszlek magammal Hamburgba.” A fiú örömmujjongással hagyta el a szobát, s úgy tetszett neki, mintha már úton volna Hamburg felé. Még sokáig kihallatszott hálófülkéjéből éneke. Atyja pedig barátjához fordulva ismét mondá: „Ez hit, doktorom. E fiúban a hit emberének csírája van. Ha a mennyei Atyának hasonló alázattal és szeretettel, hasonló engedelmességgel és bizalommal adja át magát, teljes lesz akkor a hite, mint Ábrahámé.” A doktor komoly lett, és egy pillanatnyi hallgatás után így szolt: „Íme most már többet tudok a hitről, mint amennyit sok prédikációból tanultam.” (Friedensbote)

(Folytatás a következő oldalon)

Isten éltesse, Békehírnök! 125 éve szolgálatban

Egy álom

(Egy leány elbeszélése)

Azt álmodtam, hogy útban voltam az iskola felé. Utam egy réten vezetett keresztül, ahol hirtelen nagy embersokaságot pillantottam meg. Az emberek jöttek s mentek, és az én kérdésemre, hogy milyen sürgős-forgás ez, ezt válaszolá egy leány: „Hát te ezt nem tudod? Mérőnap van. Az Úrnak anygala lejött, hogy lássa, mennyivel növekedett lelkünk a mérőnap óta.” „Mérőnap? – ismétlem én. – Lelkeket mérni? Ilyesfélét én sohasem hallottam.” S amint hozzá további kérdéseket akartam intézni, a leány elsieltett onnét, és én rövid időre ráéreztem, hogy a tömeg által előretolatam a közepre. Ott a középben egy trónfélén, hatalmas szilfa alatt megpillantottam a legdicsőbb, legszebb lényt, aminőt valaha láttam. Fehér szárnya volt, ruhája vakító fehér, és arcza méltóságos. Oldala felől egy, a földbe ültetett nagy aranypálcza állott, felőlről egész le szabályszerű közőkben sajátságos jelekkel ellátva. Azon felül pedig aranygömbön ezen szavak állottak írva: „Egy tökéletes embernek a mértéke.” Az angyal egy nagy könyvet tartott kezében, melybe azoknak a mértékét jelezte, akik – egyik a másika után – szólítva lettek. Mihelyt a felhívott az aranymértéket megérintette, azonnal valami rendkívüli csodálatos dolog történt vele. Senki nem volt képes magát a különös pálcza rettenetes pontosságától elvonni. Mindenki vagy süllyedt vagy emelkedett igazi nagyságához képest az ő lelki nagysága szerint, amint ezt mindig megtanultam. Hiszen ez egy bizonyítéka volt az emberi lélek növekedésének, mely ezen titokteljes módon adatott, és pedig úgy, hogy saját szemünkkel láthattuk azt, ami különben csak az angyal által volt látható. Az első, kik megérkezésemkor megmértettek, előttem ismeretlenek voltak, de nemsokára erre Péntek Erzsébet hívatott fel. Ezen nő egy jótékonyági egyletnek az előjárója, s ezenkívül részt vesz más egyletekben, misszióban és irgalmassági cselekedetekben. Természetes dolog, hogy én azt vártam, hogy ezen nő mértéke nagyon magas lesz. Amint

azonban ő a pácánál állott, annak megérintésénél mindig alacsonyabb lett, míglen az angyal igen komoly arczkifejezéssel mondá: „Ez egy magas méretű lélek lett volna, ha a külső munkásság utáni buzgósága olyan dologért, mely emberek által meglátható, az emberi szeretetnek, a bizalomnak és türelemnek alázatos, titkos erényeit – mindennapi kicsinyes mozzanatok közt – el nem nyomta volna.” Megsajnálta Péntekné asszonyt, amint ő megszorodott, elcsodálkozott arcával távozott, hogy a legközelebbinek helyt adjon. Ez a szegény Kis Berta volt, a varrónő. Soha életemben jobban nem csodálkoztam, mint mikor ő méretett. Alighogy megérintette az aranyveszszőt, szakadatlanul elkezdett emelkedni, és pedig oly magasra, hogy minden eddig megmért lelken felül ért. S hogyan fénylett az arcza! Valószínű ez a fény visszfénye volt az angyal sugárzó arcának, aki oly barátságos mosollyal tekintett reá, hogy én szegény Bertát, kit eddig oly kevésre becsültem, majdnem irigylem. A legközelebbi soron lévő volt *Gazdag Lujza*, ki oly szépen szokott ruházkodni, hogy én reá néha szép ruhái és sok pénze miatt irigykedtem. Az angyal szomorúan tekintett mértékére, mert hiszen alacsony volt, és a szegény Lujza halotthalványnyá lett. Az ő pompás öltözetéből mi sem látszott, hiszen a mellette álló angyal tündöklő ruhája egészen elhomályosította. Az angyal ünnepélyes hangon szólott hozzá: „Oh gyermek, miért csüngsz te szíveddel oly nagyon a szép öltözetben? Ne legyen a te ékességed ruházatban, hanem keresd azt a szelíd, csendes lélekben, amely Isten előtt szép, drága és értékes. Csak akként nőhetsz te, mint a mestered!” Erre előjött *Klausz*, a cipőfoltozó, a szegény öreg, tehetetlen ember; amint azonban a lépcsőkön fölhaladt, az angyal arcza mennyei fényben lángolt. Nyájasan mosolygott az öreg felé, a pácához vezette, és íme, az öregnek mértéke magasabb mindenkinél. Az angyal szava oly tiszta és érthető volt, hogy mindnyájan hallottuk mondani: „Aki maga-magát megalázza, az felmagasztaltatik. Aki magát megalázza,

mint egy gyermek, az legnagyobb a mennyeknek országában.” És azután – oh, oh, azután az én nevem kiáltott ki! Oly nagyon reszkettem, hogy alig voltam képes az angyalt elérni; ő azonban karjával átfogott és a pálczához vezetett. Amint ezt megérintettem, éreztem, hogy mindig alacsonyabb leszek, s habár minden idegemet megerőltettem, hogy lehetőleg nagy maradjak, mégis csak Lujza mértékét bírtam elérni. Lujzáét, mindenkinél a legalacsonyabbakat, én, ki két esztendő óta a gyülekezet tagja voltam! A szégyentől vérvörösen esdekeltem az angyalnak: „Oh adj nekem más alkalmat, mielőtt ilyen alacsony mértékkel beírnál! Csak mondd, hogyan nőhessek! Szívesen meg akarok mindent tenni, de kérlek, ne jegyezz be ezen mértékkel!” Az angyal szomorú fejrázással válaszol: „A tényt meg kell állapítanom úgy, amint van, gyermekem. Bár lenne magasabb a mértéked, ha később ismét eljövök! Segítségül fog szolgálni neked egy szabálynak a követése, amely ez: amit cselekszel, azt tegyed szívből, mint Uradnak, a szívnek együgyűségéből, mint Krisztusnak. Ugyanazon buzgóság, mellyel te más dolgokhoz fogsz, fog téged az Úr segítségével növesztetni a kegyelemre!” Ezen szavaknál könnyekre fakadtam és felébredtem sírva. De oh sohasem fogom ezt az álmod elfelejteni! (Wrlh.)

Özvegyeink, árváink Csodálatos imameghallgatások

Dr. Barnardo és Müller György árva-gondozók nevét, kik Angliában annyi elhagyatottnak igazi keresztényi segítyt nyújtottak, sokan ismerik, de a skótszági Quarrier Vilmos, az özvegyek és árvák barátjának neve kevés ember előtt lehet még ismeretes. És mégis az a mű, melyet ezen ember Skóciában sok idő óta végez, az előbb megnevezett emberbarátok tevékenysége mellé méltán állítható. Működésükhöz hasonlóan alapítottatott az övé is, hasonlóan építve az imára, és fenntartva ima által egészen mostanáig. Nevezetes intézetei ezt a nevet viselik: „Skócia árvaházai”, s mintegy 21 év előtt alapítottak. Ezen idő alatt a tisztán ima folytán válaszként befolyt adakozási összeg felrűg több mint kétfélmillió forintra. Gyűjtés, felhívás, bazar, estélyek vagy a pénzszerzedés egyéb módja sohasem használtatott. Ha neki szüksége van pénzre, hogy nagyszámú családját (a sok özvegyet, árvát) fenntarthassa, vagy épületeket emel-hessen, esetleg egyéb költségeket fedezzen, melyek ilyen óriási művel okvetetlen összekötve vannak, akkor

térdre esve imádkozott, hogy az neki megküldessék, s kevés időre rá gazdagon megkapta. Ezen árvaházak fennállása óta 5000 szegény gyermek vétett fel és gondoztatott; 3000 Kanadában otthont nyert, kiknek legtöbbször ott él jólétben és szerencsében. Az ima erős alapján nyugvó épületek száma 36, és a telkekkel együtt, melyen állanak, 1.200.000 forintba kerültek. Quarrier nagyszámú családja (az árvák) egynapi fenntartása 300 forintba kerül. De ezek már több év előtti adatok. Egy igen egyszeri mindennapi esemény nyújtott alkalmat Quarrier nagy művéhez. „Hazautaztam 1864. évi novemberben – így beszéli el –, találkoztam az utcán egy kisfiúval, aki keservesen sírt, mert valaki keresményét elrabolta.” Mégis ezt mint nagy művének kezdőkövét előállítani talán nem egészen helyes. Korábbi időbe kell visszahatolnunk, éspedig abba, amidőn ez a nemes emberbarát meztelán, főve nélkül, fázva és éhesen állt Glasgow egyik élénk utcáján. 36 óra óta nem evett. Oly éhes volt. De ahelyett, hogy kétségbeesett volna, fogadást tett az Úrnak, hogy azon esetben, ha Isten őt jólétbe hozza, az ilyen hajléktalan szegényeknek, minő ő is, atyjává leend. A létfenntartás iránti küzdelemmel telt összes ifjúsági éveiben ezen elhatározása szeme előtt állott. A fent említett esemény pedig rábírta őt a késedelem nélküli tetterre. A gondolat, árvaházakat alapítani ezen szegény utcai gyermekek részére, volt ösztönző eleme. 25 éves volt, mikor elkezdett imádkozni pénzért, hogy terveit, melyek valóját áthatották, keresztülvihesse. Azon véleményben volt, hogy mintegy 20.000 font sterlingnyi (200.000 forint) összeg kezdetnek elegendő volna. A pénz azonban nem jött egyszerre. Legelőször azért imádkozott, hogy üzlete 20.000 font sterlinget hozna be neki. „De ilyet kérni ostobaság volt – mondá később. – Bizonyára ha visszatekintek, értelem nélkülinek találom ezt, mert ahelyett, hogy ilyet kértem, inkább szavánál kellett volna vennem Istent.” Azután találkozott ama fiúval, ki gyufát árult, s valakitől rászédetett. Házához fogadta őt, s feleségével, ki méltó segélytársa volt, buzgón imádkozott, hogy az Úr mutatna nekik utat, amely által ezen szegény utcai gyermekeken segíthetnének... Ezen idő tájban még egyetlenegy árvaház sem volt Skóciában. A szegény kósza gyermekeknek csak két választásuk volt, vagy elveszni az utcán, vagy pedig a gyermeki képzelet összes rémségeivel telt sötét dologházakba jutni. (Folyt. köv.)

(Béke hírnök, 1895. április 26.)

(Folytatás az előző oldalról)

Nem tud jósolni

Egy napszámos jóslottatott magának. Mikor ez megtörtént, fizetést kért érte a jósló. Az ember erre nagy álmélkodva így szólt: „Micsoda?! Múltat, je-lent és jövődőt akartok tudni, s azt sem tudjátok, hogy nincs pénzem?” – Ne higgy a jóslónak! Fogadd el Jézust, ő mond meg mindent.

Egy jó bizonyítvány

Amint egy keresztény hittérítő China egyik új működési terére érkezett, az ottani mandarinok által a legbarátságosabban fogadtatott. A hivatalnok megígérte, hogy segítségére lesz, tehetsége szerint. „Még én nem hallottam tanítástokat – mondá ő –, de láttam. Van egy szolgám, aki egy igazi ördög volt, de mióta elfogadta tanítástokat, más ember lett, s most bízhatok benne.”

Egy iszákos végrendelete

Oswegóban New York mellett egy iszákos a következő sorokat írta le halála előtt végrendeletként: „A társaságnak rossz hírt, gonosz példát s oly emléket hagyok, ami valóban szégyen; szüleimnek annyi bánatot, amennyit gyengeségükben alig elviselhetnek; testvéreimnek annyi szégyent és bosszúságot, hogy több annál már nem is kell; feleségemnek törődött szívet és oly életet, mely szégyen s gyalázat tölem; minden gyermekemnek szegénységet, tudatlanságot és betegséget, valamint gonosz jellemet s még hozzá azon tudatot is, hogy apjuk mint korhely múlt ki.”

Isten akarata és saját akaratunk

Anselmus, kantenbury-jámbor püspök Angliában mondá: „Amint Isten akarata minden jónak a forrása és alapoka, úgy az ember ősakarata kezdete minden gonosznak.”

2. talány megfejtése a 3. sz.-hoz

A szép gyümölcsöskert Isten földön lévő országa. A nemes gyümölcsfák a keresztények. Gyümölcs a cselekedet a Szentlélek ajándéka szerint. Az egyik telve van irgalommal, könyörülettel, de beszédében gyenge, fanyar. Az idegen szép prédikációt akart tőle hallani, de ilyen helyett csak egyszerű dorgálást kapott: „Meg kell térni.” Megütözik, de mások figyelmeztetik ama keresztény bőkezű adományára, mire az idegen ismét egy nagy tehetségű igehirdetőhöz fordul alamizsnáért... Vigyázatok, sokszor magatok vagytok okai, ha másban meg nem látjátok Isten kegyelmét.

(Béke hírnök, 1895/4)

Könyvajánló

Richard Wurmbrand: Beszéd a magánzárkában

Engem vonzanak azok az irodalmi művek, amelyek az emberi élet szélsőséges helyzeteiben születtek, íródtak. Szakdolgozatom témája is *Márai* ostrom és háborús naplója volt. Másrészt életem nehéz időszakában fordultam az irodalom és az írás felé. Mégis ez a koronavírusos világ bezártsága készítetett arra, hogy elolvassam *Richard Wurmbrand Beszéd a magánzárkában* című kötetét (Budapest-Kolozsvár: Harmat-Koinónia, 1996).

Jelenlegi élethelyzetünkben sokkal könnyebben tudjuk magunkat beleképzelni a szerző helyzetébe, aki 14 évet töltött börtönben, először a náci, majd a kommunista börtönében. Először zsidó származása, majd másodszor evangélikus lelkészi szolgálata, Krisztusba vetett hite miatt. Elzártága most valamilyen módon hasonlatos a miénkéhez.

Épp ezért válhat számunkra értékes szöveggé. Azért, mert ráébredhetünk, hogy a mi jelenlegi

(Folytatás a következő oldalon)

Ökumenikus közösségben

A Baptista Központi Énekkar az Alsónémedi Református Egyház-kozségtól gyülekezeti csendes napra kapott meghívást 2020. március 7-ére.

A nap témája „Sikerek és kudarcok kapcsolataimban”. Ezeket beszélgetések és különböző szabadidős tevékenységek, (csapat-, családi) sportversenyek színezték.

Az egész napot záró énekkari szolgálatra kora este, két részben került sor, közrefogva *Levente Péter* és *Döbrentey Ildikó* biznyságtételét „Sikerek és kudarcok megélése, átélése, elhordozása” címmel.

A Központi Énekkar az ökumenikus és a különböző nemzetek ismert kóruskincseit osztotta meg a hallgatósággal.

Az első motetta egy katolikus szerző műve volt: *Halmos László*: „Minden földek, Istent dicséjétek!”, majd a meghívó gyülekezetnek négy református zsoltárt énekeltek: *Goudimel*: 84. zsoltár: „Ó seregeknek Istene”; 105. zsoltár: „Adjatok hálát az Istennek”; 42. zsoltár: „Mint a szép híves patakra”; 134. zsoltár: „Úrnak szolgálai mindnyájan”. Öröm volt látni a gyülekezeten, hogy mennyire ismertek és élők ezek a zsoltárok a hallgatóságban.

Az egyes kórusművek előtt *Oláh Gábor* karnagyunk rövid ismertetést tartott.

A különböző nemzetiségű zeneszerzők közül először *Dvořák* „Égi, szent béke, jöjj” szövegű műve csendült fel, mely a közismert IX. (Újvilág) szimfónia gyönyörű 2. tételére írt gyönyörű kórusmű, mely mind a dallamát, mind a szövegét tekintve egy vágyakozó ima a világbéke iránt. Ezután egy norvég szerző, *Grieg* műve következett, majd egy amerikai szerző feldolgozása írt népdalra. Ennek a népdalnak a szövege talán találóan illeszkedett a csendes nap alapgondolatához: „Én nem tudom, mért szeretett úgy minket...”

Ismét egy amerikai szerző következett, egy nagyon is ismert evangélikus ének: *Jernstrand*: „Nagy Istenem, ha nézem a világot...” Ez az ének ráirányította a szemünket a teremtettségre, a szívrünket pedig hálára indította. Gyülekezeti ének feldolgozása következett: *Helvét*: „Megváltóm szól nekem: Gyermek, kicsiny erőd?”, melynek szövege szembesít ben-

nünket önmagunkkal, és felajánlja a jézusi segítséget, nem egyedül járjuk életünk zárandokútját!

Levente Péter beszélt arról a kegyelemről, amely megtalálta őt, és akkor sem hagyta el, amikor két fiúgyermeküket elveszítették. Színes pályája is hullámokkal tarkított, sikerek és kudarcok váltották egymást. Mára életelve lett, hogy vissza a természethez, a természetességhez, producere pedig a Teremtő. Három T betű jellemzi tevékenységét: Természet, Teátrum, Transzcendens. Kalapján három szalag van: fehér – halál, fekete – gyász, piros – öröm színei. Ezek kísérik életét.

Döbrentey Ildikó, az „Égből pottyant mesék” és sok mese írója feleségként, édesanyaként emlékezett elhunyt gyermekeikre. Verset idézett, amely szerint minden gyermek kis csomaggal, küldetésben érkezik a földre. A csomag kibontása folyamatos: a szülő, pedagógus, maga a gyermek dolgozik rajta, ha kibontják, akkor tudják meg, hogy miért vannak. *Dóra* lányuk már családos, örömük van bennük. A sikerekben és kudarcokban tapasztalták Isten talpra állító, vigasztaló szeretetét. A biznyságtételek természetessége és őszintesége magával ragadó volt. Az énekkar *Grell*: „Kegyelmed végtelen, Uram...” énekkel köszöntötte a művész házaspartát.

A második rész szolgálata *Rathbone* „Mondj új dalt az Istennek” művével kezdődött, melynek öröme hívó szavai után két éneket kapcsoltunk össze: *Souire*: „Aki Isten felé fordul”, majd *Peacock* „Hálaének zeng” című kórusművét. Míg az első az ember megtérés előtti állapotáról szól, Isten bocsánatát ígéri a bűnbánóknak, addig a második a bűneitől megszabadult ember boldog hálaadásáról. Felhívás következett mindenki felé *Strauch* „Jézus Krisztus értem halt” című énekében. „Jézus Krisztus értem halt, Jézus Krisztus érted halt”, majd a visszatérő refrén, ezért „Néked adtam életem”.

Egy világhírű tradicionális spirituáléval nyitottuk meg programunk befejező spirituáléblokkját: „Az Úr irgalma végtelen”, amit a hallgatóság a kórusal együtt énekel. A spirituálék sora azután a következőképpen szólalt meg: *Biebl*: „Jézus hív téged”; *Berkési Sándor*:

„Megbocsátok neked, Úgy van, Uram!"; Berkesi: „Láttad-é, mikor értünk vérezett?"; Work: „Hív már az Úr"; Beharka Pál: „Angyal szeme vigyáz rám". Egy svéd zeneszerző műve zárta az énekkar és az egész nap programját: Forsberg: „Az élet nékem Krisztus, a halál is csak nyereség..."

Az est során az énekkart Cseri Zsolt, Oláh Miklós és Oláh Gábor vezényelte. Énekszólót Murányi-Kovács Anita énekelt, orgonán kísért Tóka Ágoston.

A gyülekezet lelkipásztora, Szappanos Zoltán meleg szavakkal köszönte meg a szolgálatokat minden résztvevőnek. Ezután a gyüle-

kezet vendégszeretetében részesültünk.

Ekkor még nem gondoltuk, hogy szolgálatunkban kényszer-szünet áll be a járvány miatt.

Imádkozunk, hogy megszűnjön a járvány, az egészségügyben dolgozókat áldja meg Isten elegendő erővel, és minél kevesebben kapják el a betegséget, haljanak meg miatta. A kegyelem Istenében bízunk, aki uralja a mindenséget, és hatalma semmihez nem fogható.

„A békesség Istene pedig összeűz-za a sátánt lábatok alatt hamarosan. A mi Urunk, Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!" (Róm 16,20)

Kiss Emil

Gyermekebemutatások Gödöllőn

Az elmúlt esztendő utolsó hónapjaiban két kisgyermek születésével örvendeztetett meg minket Urunk.

Előbb Lőrík András Mihály látta meg a napvilágot, akiért szülei és három testvérével együtt decemberben adtunk hálát a gyülekezetben.

Néhány héttel később Csóka Bella érkezésének örülhettünk, akit szülei, Csóka Tihamér és Anita ez év januárjában hoztak el a közösségbe, hogy Istenünket magasztalva áldást kérjünk kislányuk és a család életére.

András bemutatásán Füstí Molnár Gábor gyülekezetvezető testvér szolgált Isten igéjével, Belláén pedig Lőrík Levente helyi lelkipásztor testvér.

Urunk jó kegyelme legyen és maradjon a gyermekek és a családok életén!

Kattáv

(Folytatás az előző oldalról)

néhány hetes bezártságunk nem valamiféle beláthatatlanul hatalmas büntetés, ami kizárólag minket ért el. Másrészt olvashatjuk egy olyan testvérünk bizonygatótételét, aki hosszú, néha végtelennek tűnő bezártságát önmaga számára elmondott prédikációk elmondásával és azok memorizálásával (is) oldotta fel. Ezeknek az igehirdetéseknak egy válogatását olvashatjuk ebben a kötetben. Itt nem a gyülekezetét bátorítja a kitartásra és a Krisztusban való megmaradásra, hanem önmagát. Wurmbrand beszélget a lelkével, ahogy a zsoltárostól mi is tanultuk. Nem mi vagyunk a legjobb hallgatóságunk. Mégis mindig elsősorban magunkhoz beszélünk. Erre nagyszerű példa ez a könyv.

A prédikációk nem a klasszikus formát követik, nincsenek textusok, nincsenek jól szerkesztett pontok, nincsenek alkalmazási ötletek a hallgatóságnak, sem a ma oly modern kihívások. A szerző egy helyen viccet mesél Istennek, és utána magyarázza el, miért nincs igaza a vicnek. Sok idézetet használ nem mindig keresztény szerzőktől, idéz a Kabbalából és máshonnan is. Vagyis elég eklektikus, és néhány következtetése, gondolata akár megdöbbenhet, és akár meg is botránkoztat, mert nem mindenben felel meg a mi dogmatikus, jól szabott, minden helyzetre gondosan kiválasztott és kicsiszolt gondolatainknak. Azért, mert egy hívő ember zihált, de Istenben bízó szavait olvashatjuk.

Néha szükségünk van az ilyen szavakkal való szembesülésre. Néha nekünk is ilyeneket kell kimondanunk.

„Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. Éppen azért: ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarat." (Ef 5,15-17)

Már a mi nemzedékünk is tudja, hogy mit jelent az idők gonoszága.

Talán elődeink példája segít a Krisztusban való megmaradásra.

Vas Ferenc

Baptista Menedék Szolgálat

♦ Kés és kereszt

Még ifjúkoromban olvastam a *Kés és kereszt* című film alapjául szolgáló könyvet. Ez a történet két banda harcáról szólt, és Isten harcáról a bűnös emberért. Az egyik banda vezére volt Nicky, az ő bizonyágtételéről előben is hallhattunk március 6-7-én a BOK csarnokban. Több hónappal előbb kiplakátolták a szervezők az eseményt, amikor ezt megláttam, Isten indított, hogy a Fiúotthonban filmklub témájaként ezt a filmet válasszam. Mivel rendszeresen tartunk filmklubot a Fiúotthonban, először itt vetítettük le... Később felbuzdulva a lehetőségen a teaklubon is megtartottuk a vetítést.

A BOK csarnokban előkészített rendezvényre többen is eljuthattunk lakóinkkal és ismerősökkel. A bevezető ráhangoló énekek után Nicky állt a mikrofon elé. Nyolcvanvala-

hány éves létére életerős, fitt volt testben és lélekben. Látszott rajta, hogy bár sokszor mondták neki: „Isten éltesen”, ő élte is. Okkult szülők gyermekeként nem hallotta soha, hogy azt mondták volna: „szeretlek”. Lelki terror, bántalmazás volt csak az emléke gyermekkoráról, szüleiéről. Suhanc korában Spanyolországból az USA-ba utazott, ott bandákba került, bűnöző életmódot folytatott, ahogy azt a film is bemutatta. Először életében akkor mondták neki: „Szeretlek!”, amikor David Wilkerson prédikátor elé állt. Több-ször egymás után: „Jézus szeret téged” – mondta, de nem volt jó a fogadtatás. Nicky leköpte, megpofoz-

(Folytatás a következő oldalon)

Ünnep utáni áttekintés (rezümé)

Nálam mi sem természetesebb annál, hogy már hetekkel a húsvéti ünnepnapok előtt ezzel a témakörrel fekszem-kelek. Szinte természetesnek tűnt, hogy Lázár története is benne volt a magam számára kijelölt „adagban”. Meditációs perceimben az a mondat fogalmazódott meg bennem, hogy a betániai esemény szinte „előtörténete” a húsvéti „hős-költeménynek”. Ez alkalommal kivetíték magamból egy-két gondolatot ezzel kapcsolatban.

Miért halt meg Lázár? Volt valami súlyos betegsége, ami őt „elvitte”? Jézus szerint nem feltétlenül „halálos” betegségről lehet szó. Ez egy olyan váratlan tragédia, mely végeredményében Isten dicsőségét rendeltetett szolgálni Izrael földjének ezen a szegletén, természetesen a zárómozzanattal együtt, vagyis hogy feltámadt a halálból.

Márta megrendült szívvel kimondja, amit gondol: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.” Kemény szavak a bölcs és szeretett rabbi sérelmére. És itt most lépek egy nagyot, amikor hozzáolvasom a Máté 26-ban található jézusi mondat: „azt gondold, hogy nem kérhetném meg Atyámat”, hogy megvédjen aljas támadóimtól? – De akkor miként történhetett volna meg az egész univerzumra nézve páratlan esemény: a feltámadás?

„Ha itt lettél volna...” – ilyet az ember soha nem mondhat, mert hitetlennek minősül. Ez a „poén”, ez a lényeg egész hívő életünkben, hogy Isten mindig „itt” van. Mindig ott van, ahol birkózom a bajokkal. És akkor ott az ő dicső akarata jut érvényre. Jákobnál pont fordítva történt. Mondhatta volna pedig, hogy „Uram, ha nem te lettél volna itt, győzhettem volna, és most én lennék a »birkózóbajnok«! De te győztél. Én pedig még jó, hogy életben maradtam.” (Vö. 1Móz 32.)

A következőt Jézusról olvasom (Mt 26,53–54) – tizenkét sereg angyal! El se tudom képzelni! Egyik „őstörténetből” idézek: „Azon az éjszakán eljött az Úr angyala, és levágott az asszír táborban 185 ezer embert.” Ha itt lettél volna... Ha ott lett volna a „kereszt-útnál” legalább csak egyetlen arkangyal a tizenkétezerből... Vagy több? Az egész akkori Római Birodalmat porba táposhatta volna!

„A bűn zsoldja a halál!” – Jézus halála az egyetlen fizetőeszköz, melyre való tekintettel Isten üdvözítheti a megtérő bűnöst. Ennek érdekében Jézusnak meg kellett halnia. (Remeg a kezem, mikor ezt leírom.) Jézus halála azért „szükségyszerű”, bármilyen borzalmasan tragikus, mert enélkül nem lenne váltságdíja az örök élet lehetőségének!

Üdvösség tekintetében sokan kísérleteztek. „A bűn zsoldja a halál!” A zsold a harcosok illetménye – pénzben vagy természetben. Először Káinra és Ábelre utalok. Az első „áldozók”. Áldozatbemutatók. A föld javai, az állatok legszebbjei... Aztán emelkedik az áldozatsvonal, majd pedig Salamonnál éri el a zenit (2Krn 7,5). Salamon király huszonkétezer marhát és száz-húszezer juhot mutatott be véres-áldozatul.

Jézus Krisztusnak kellett meghalnia, hogy egyszer és mindenkorra megoldódjék a bűnkérdés, az üdvösségkérdés!

Halálával azonban nem zárul le a „megváltásügy”. Máté evangéliumában az utolsó mondat így hangzik: „Ímé, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!”

A nagyheti történet ott folytatódik, hogy a Golgota hegyén „meghal az Isten”. Ez a mondat azonban égbe kiáltó „abszurditás”. E szó jelentése: badarság, képtelenség, esztelenség, lehetetlenség. Nevetséges, meghökkentő, hihetetlen, kivihetetlen... – Fokozzam? – Nonszensz, bizarr, groteszk, abszurdum!

„Meghal az Isten?! – Az egyetlen folytatás: Krisztus feltámadt! Az egyetlen kiút a Golgota zárt köréből az ő feltámadása, azaz feltámasztása. Az Atya feltámasztja áldozatul esett Fiát!

Hívó életünknek is van néhány olyan története, mely kimondva, leírva csak „passzívumban” igaz, noha „-tatik, -tetik a magyarban nem használtatik!” – Azt mondom például: „megtérek, megigazulok”. A valóság: Isten magához térít a Krisztus által, és ha minden rendben, ő engem igaznak nyilvánít: „Menj be a te Uradnak ünnepi lakomájába!”

Üdvözülni se tud még a legnagyobb méltóságú fő-fő-főember sem. A Fiú a „világ Üdvözítője”! Én tehát üdvözítettem, üdvösségben részesülök. Meggyógyulni se én

szoktam, mert hiányos vagy nincs a testemnek, lelkemnek önregeneráló képessége. De akinek van hatalma mindenek fölött, ő meggyógyíthat vagy megtisztíthat – kegyelme által. Nekem egyedül, önmagamnak csak arra van „hatalmam”, hogy elkárchozzam. De én élek! Jézus Krisztus meghalt érttem. Az Atya engedte őt meghalni, majd feltámasztotta a halálból, kihozta a sírból. A Megváltó tehát él és munkálkodik. Itt, e földön elsősorban, mert

velünk maradt a Szentlélek által. Majd pedig ott, a mennyekben is, mert oda vár engem, minket, akik hiszünk benne, és igyekszünk minden vonatkozásban neki élni, érte élni.

Neki, érte és általa élve – a haláltól sem félünk, mert van feltámasztás, és van egy mindenkit feltámasztó, feltámadott, dicsőséges Királyunk!

Gerzsenyi Sándor

Baptista Szeretetszolgálat

Újabb segélycsomagok kerültek a legjobban rászorultakhoz

Az elmúlt időszak segélyezéseit folytatva a Baptista Szeretetszolgálat április 9-én, csütörtökön indított útjára a pákozdai logisztikai központból, illetve a mátészalkai regionális raktárból egy újabb segélyszállítmányt, amely összesen 250 adag tartós élelmiszercsomagot tartalmazott.

A csomagok Tiszaszalkára, Tiszakerecsenyre, Lónyára, Tiszadonyba, Vámosatyára, Barabásra, Tiszaroffra, Nyírbogdányba, Nagyhálszba, Nyíradonyba, Újkenézre, illetve a Dunántúlon Sárosdra és Seregélyesre kerültek.

Az eseményen jelen volt dr. Szilágyi Béla, a Baptista Szeretetszolgálat alelnöke, Hári Tibor ügyvezető főigazgató és dr. Szabó Csaba oktatási főigazgató is.

Segélyszervezetünk az elmúlt időszakban főként tartós élelmiszer, tisztítószert, takarókat, szájmascokokat, ruhákat és több tonna gombát biztosított a rászoruló családok, gyermekvédelmi és más in-

tezmények részére. A Baptista Szeretetszolgálat a digitális oktatáshoz 25 laptopot juttat el tanárok számára. Munkatársaink csupán néhány napon belül 7 ezer adag egytálételrel és 2 ezer pizzával támogatták több fővárosi kórház és az Országos Mentőszolgálat dolgozóit.

A segélyezési feladatokon túl a Baptista Szeretetszolgálat által fenntartott oktatási és szociális intézmények munkatársai hűségesen kitartanak ebben a nehéz helyzetben, és igyekeznek településük lakosságát is segíteni például fertőtlenítőszerrel biztosításával.

baptistasegely.hu

(Folytatás az előző oldalról)

ta Davidet. A végén még meg is fenyegette: „Megöllek! – ordította. – Tudod, hogy megtehetem!” David akkor így felelt: „Tudom, hogy ezer darabra vágatsz és szétszórhatod a darabjaimat, de tudd, hogy külön-külön minden darabom szeretni fog, és azt kiállítja majd: »Jézus szeret téged, meghalt érted a kereszten, hogy megmentsen ettől a kárhóztos élettől!«”

Áttűtő volt ott, ezen a márciusi estén hallgatni a felelevenített történetet Nicky szájából. Ma is erre van mindenkinek szüksége, hogy megtapasztalja Jézus megváltó szeretetét, elfogadja és éljen általa egy neki elpecsételt, új életet. Nicky elfogadta a felkínált kegyelmet, befogadta Jézust a szívébe, Krisztus szolgálatában él azóta új életet. Sokan tértek meg az ő bizonyágtétele nyomán. Számomra is buzdítóan hatott, ahogy hosszú tömött sorokban mentek előre az életváltásra vágyó lelkek.

Köszönöm a BMSZ támogatását és munkatársaim segítségét a filmklub és a rendezvény látogatásának megszervezésében és lebonyolításában. Az a vágyam és imádságom, hogy amit ezek által végzett a Lélek, vigye végbe a Krisztus napjára, legyünk engedelmesek formáltatásunkban az ő dicsőségére.

Szabó László

♦ Tájékoztatás

A jelenlegi járványügyi helyzetre való tekintettel a Baptista Menedék Szolgálat fenntartásában működő intézmények egyedi eljárásrend szerint működnek.

- Még nagyobb hangsúlyt helyezünk intézményeinkben a megelőző higiénés körülmények biztosítására, a kézmosásra, fertőtlenítés fontosságára. Lehetőségeinkhez mérten felkészülünk a védekezés következő lépéseire.

- Az országos tisztifőorvos utasításait végrehajtjuk, látogatási tilalom van érvényben.

- A látogatási tilalom fenntartásáig nem fogadunk tárgyi adományokat, kivételt ez alól a fertőtlenítőszerrel jelentenek. Kérjük, ha valaki ezen túl támogatná szolgálatunkat, azt jelen esetben banki átutalással tegye, így hozzájárulva a védekezés kiadásaihoz.

Köszönjük megértésüket!

BMSZ

Figyelem!

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK
ÖKUMENIKUS TANÁCSA MISSZIÓI ÉS
EVANGELIZÁCIÓS BIZOTTSÁGA

**ÖKUMENIKUS
LELKÉSZI ÉS
MUNKATÁRSI
KONFERENCIÁT
SZERVEZ**

RÉVFULÖP, 2020. JÚNIUS 22-26.

JELENTKEZÉS ÉS RÉSZLETEK:
[HTTP://MEOT.HU/INDEX.PHP](http://meot.hu/index.php/misszio-m)
/MISSZIO-M

A jelenlegi helyzetre való tekintettel a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának Missziói és Evangelizációs Bizottsága úgy döntött, hogy a 2020-as révfülöpi ökumenikus lelkési (és munkatársi) missziói konferenciát jövőre halasztják. **Az új időpont: 2021. június 21-25.**

Műsorajánló – Pax Tv

Április 25., szombat 16:30

Dr. Mészáros Kálmán: *Nekife-
szülve futok a cél felé* (40 perc)
Baptista igehirdetés

Április 26., vasárnap 15:30

Gyülekezet mint(a) test (40 perc)
Baptista prédikációk – Pécel

Április 27., hétfő 10:00

Dr. Mészáros Kálmán: *Nekife-
szülve futok a cél felé* (40 perc)
Baptista igehirdetés

Május 1., péntek 12:00

Meghallani Isten hangját (40 perc)
Baptista prédikációk – Pécel

Május 2., szombat 17:00

Dr. Mészáros Kálmán: *Minden
imádságot meghallgat Isten?* (30 perc)
Baptista igehirdetés

Május 3., vasárnap 15:30

Meghallani Isten hangját (40 perc)
Baptista prédikációk – Pécel

Egy gazdag életút töredékei – Cserepkáék 23. rész

Erdélyből rossz híreket kaptak. Margitka édesanyjánál komoly problémát diagnosztizáltak. Lesújtotta mindkettőjüket a hír.

A mama nehezen viselte, hogy szeretett lánya a világ másik csücskére került. Özvegységében a két legkisebb gyermekével különösen összeforrt. Az, hogy Margit elszakad tőle, mert Magyarországra megy férjhez, ez is fájdalmas sebet ejtett a szívére.

Onnan meg a tengerentúlra került, ez csak mélyítette. Közben szeretett Józsi fiát, akivel nagyon mély lelki közösségben volt (katonaságtól írt levelei tanúskodnak erről), leszerelés után egy vonatszerelvény halálra gázolta. Anyai szíve csaknem összeomlott. Valamelyest mire behegedtek a sebek, Margiték még messzebbre, Dél-Amerikába egy vadon nép közé indultak.

Jánosnak az a kép jutott eszébe, amikor esküvőjükéről hazafelé utaztak, és Berettyóújfalunál odabújt hozzá ifjú párja, és ezt kérte: „Ugye, kicsi édesapa, visszahozol majd az édesanyámhoz?” Ez az ígéret bántotta őt, ha az édes mama el találna menni!

János sok szép, meleg hangú levelet írt Margitka édesanyjának. Igazán édesanyaként tisztelte és szerette őt. Bátorította, hogy csak azt teszik, amivel az Úr megbízta őket, s abban a munkában vannak, amelyben szeretett férje (Ilonka Mihály) is oly hűségesen részt vállalt. Nagy szükségük van az őket erősítő anyai imádságokra.

Boldogok voltak, amikor leveleiből már ez csendült ki: „Hát nem ment-e lelkem is veletek?” Megadta az Úr, hogy még az 1973-as hazajövetelt is megérhette, s az unokákat is keblére ölelhette.

János határozottan Margitka elé állt:

– Édesanya, haza kell menned! Tudod vállalni?

Nem volt egyszerű döntés. A repülőjegy árát sem volt könnyű előteremteni. Több mindentől meg kellett válniuk a cél érdekében.

1965. április 24-én indult La Pazból. „Az élet örök búcsúzás” – nehéz volt az elválás szerető férjétől, kicsi gyermekeitől.

Limából, ahol a torontói átszállásra várakozott, ezt írja:

„A gépen arra gondoltam, hogy nem sírni, hanem örülni kellene, akit ennyire és ennyien szeretnek.”

Torontóban sok intéznivalója volt, innen néhány nap után Amszterdamban át Budapestre repült. János kebelbarátai, Kalkó Józsi, Herjeczki Bandi, és hűséges levelező sógora, Petrik Béla, az édesapám várták. Margitkának ötvenhatban nem volt alkalmja Budapestet megismerni, most a barátok szívélyesen kalauzolták azokra a helyekre, amelyeket János nagyon szeretett. János-hegy, Margitsziget, Duna-part, ahol rendszeresen együtt imádkoztak a külmisszióért.

Őrszentmiklósról és Püspökszilágyra is jutott egy röpké kis idő, hogy János testvéreivel, rokonságával is találkozzon, ismerkedjen. Sokakkal ez volt az első találkozása. Mindenütt nagy örömmel és szeretettel fogadták, a gyülekezetekben is. Szíve mélyén és gondolataiban valószínűleg legtöbbször a háromszéki dombok között időzött már szerettei között. Május eleji levelében azt írja: „Itt repülünk az erdélyi havasok felett, szívem elszorul, könny pereg a szememből. Biztatom magam, áldjad, én lelkem, az Urat!” A jól ismert *Petőfi*-verset is mondogathatta:

*Egész uton – hazafelé –
Azon gondolkodám:
Miként fogom szólítani
Rég nem látott anyám?*

Hajnalba ért Bukarestbe, ahol Pista bátyja és két nővére, Esztike és Erzsike várta.

Repülőtérre érkezni, ott várakozni, sok-sok éve nem látott szeretteinkkel találkozni, átölelni, ezt csak az tudja igazán átérezni, aki volt ilyen helyzetben. Reggelre érkeztek meg Brassóba Erzsikékhez.

Közben Bolíviában újabb forrongás, katonai hatalomátvitel, polgárháborús állapotok dúltak. A bányászok, gyári munkások karhatalommal való összezsapása következtében sok halott és sebesült lett. A rádió épületét is elfoglalták, ahol Jánosék laktak. Izgalmas, munkával teli napok voltak részükre is ezek.

Margitkáék ebéd után indultak Csernátonba az édesanyjához. A találkozás pillanatát csak a költő szavai érzékeltethetik:

*S én csüggytem ajkán... szótlannul...
Mint a gyümölcs a fán.*

Csodálatos volt otthon lenni, édesanya, testvérek, rokonok, barátok.

tok, régen látott kedves ismerősök körében. Többen elmentek már, megöszültek, kicsikből kamaszok, serdülőkből családapák, anyák lettek. A régi ház, az otthon melege, az ételek, a gyümölcsök íze, a gyermekkori emlékek, semmivel össze nem mérhető. A mama testileg gyengécske, de szellemileg nagyon friss és boldog.

Margitkának is csak az övéi hiányoznak, és a kinti hírek nyugtalanítják. Nem volt telefon, e-mail, SMS. Sűrűn íródtak a levelek mindkét részről, csak a posta nem sietett a továbbítással. János jó előre megírta, hogy az elválás beárnyékolja majd az együttlétet, de éltesen a remény, hogy lesz viszontlátás.

Romániából június 5-én, Budapestről 8-án indult vissza, népes csoport búcsúztatta. Szerettei is nagyon várták már, a gyermekek gyakran kérdezték: Mikor hozza már édesanyát az a gépmadár?

Május végén, a forradalom lecsendesedése utáni napokban a központi baptista gyülekezetből János hatodmagával missziós útra indult. Meglátogatták az 5800 méter magasban lévő bányásztelepülés két kis gyülekezetét. Bádogtetejű vályogvisek egymásba építve, tízen-tizenketten is laknak egy ilyen 3 x 4 méteres lakban. Nagyon egyszerű, szerény, szegény körülmények között, pedig a világ legdrágább érceit bányásszák itt! Milium, Vajna-Potosi (új ezüsbánya a jelentése). Egész évben hó és jég borítja, néhány hetes olvadás és újra vad tél kegyetlen, csontig hatoló jeges széllel. A hegyek között tengersze-

mek verik vissza a nap sugarait, éjszaka a Dél keresztje csillagképét.

Az imaház vályogból épült, vakolatlan és padlózatlan. Mélyen érintette Jánost, hogy 32 évvel ezelőtt, ilyen mázolt gyülekezeti házban ragadta meg őt az isteni kegyelem. Igét hirdetni, szólót énekelni a világ tetején kevés oxigénnel, az nem semmi! Az elmúlt napok eseményei őket is érintették. Egyszerű, Igére, békére éhes ajmara indiánok nagy szeretettel fogadták őket, és szívták magukba az evangéliumot. János leveléből idézem: „De jó is, hogy mentünk, mert úgy találunk őket, mint amikor a nyáj szétválás után újból keresi egymást. Nem is tudom, mikor éreztem ennyire, hogy a szent szolgálat drága követségében lehetek. Megriadt, megkeseredett emberek felé vinni az Úr békéjét, félelmet űző, drága evangéliumát. Együtt hullattuk a részvét testvéri könnyeit. Összejevetel után meglátogattunk néhány családot. Hazaindulva a lemenő nap szépséges sugaraival simogatva a kétezer méterrel lejjebb elterülő Titicaca-tó vizét. Gyönyörű látvány innen fentről az inkák szent tava.” A gyermekeket erre az időre egy kedves koreai család gondjaira bízta.

A várva várt nap eljött, amikor örömmel ölelhettk egymást a hosszú, másfél hónapos távollét után. Hálát adtak az Úr megőrző kegyelméért, az áldásokért, amelyekről napokon át mesélt Margitka.

(Folytatjuk)

Petrik Károly

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

SZENTENDRE: Özv. Pólya Jánosné testvérnő, *Dani Zsolt* lelkipásztorunk anyósa 85 éves volt. Évtizedekig a Váci úti gyülekezetnek, azután tíz évig a szentendrei gyülekezetnek volt a tagja. Rövid ideig élt testi betegségeivel a kiskőrösi szertetházban, onnan hívta haza Megváltója. Búcsúztatása 2019. október 2-án volt Szentendrén, ahol Dani testvér búcsúztatta a 121. zsoldár igéivel. Temetése szűk családi körben történt az Ürömi temetőben.

– 2019. október 31-én, 66 évesen, hirtelen emelte ki szerető családjából és a gyülekezetből Teremtője **Vass Ferenc** testvért. Szerető férj, gondoskodó, családjáért aggódó édesapa, atya volt a családban, a gyülekezetben is hűséges testvér. Az utóbbi években többször érte betegség, és így sokszor szembesült az elmúlás tényével. Eltávozásával nagy űrt hagyott maga után. Szerető felesége, három családostól gyermeke és nyolc unokája gyászolja. Temetése 2019. november 9-én volt a tahitótfalui baptista temetőben. A ravatalozónál *Csuhai József* és *Dani Zsolt* lelkipásztorok hirdették a vigasztalás igéit (Jn 11,25–27), a sírnál *Révész József* lelkipásztor búcsúztatta.

– 2019. november 12-én, 77 évesen, dédunokája mellől kellett megváltott lelkének pillanat alatt kilépnie testéből **özv. Dobó Istvánné Kati** néninek. Hányatott, mostoha gyermek- és ifjúkora volt. A vámospércsi gyülekezetben talált otthonra megtérése, bemenekzése után. Pécelre került, majd az utóbbi évtizedben Tahiban élt a fiáéknál. A szentendrei gyülekezet lett lelki otthona, ahol alázatosan kivette részét az asszonyokkal a mártai szolgálatokból. Temetése 2019. november 17-én volt a tahitótfalui baptista temetőben. *Dani Zsolt* lelkipásztor hirdette a vigasztalás igéit Ézsaiás próféta könyvének 54. fejezetéből.

Mindhármuktól a találkozás élő reménységével búcsúzik családjakkal együtt a szentendrei gyülekezet.

Hihetetlen történetek Tanúságtétel

A 2016. évben a közigazgatásban számos szervezeti egységet átalakítottak, több szervezet összevonásra került, így sok embernek megszűnt a munkahelye. Közel egy év volt az átszerveződés időintervalluma, amelynek kimenetele sok embert aggodalommal és félelemmel töltött el. Ez időszakot mindenki próbálta valahogy elviselni, túlélni, így én is. Az elvárt munkakezdéshez képest mindig korábban érkeztem a munkahelyemre, ahol imádsággal indítottam a napomat. Nagyon szerettem a munkámat, és a kollégákkal is jó volt a kapcsolatom, szerettem dolgozni járni, így nagyon nehezemre esett elengedni, és felfogni, hogy ennek hamarosan vége lesz. Kértem Istent, mutassa meg, hogy mi a szándéka velem. Kértem az Urat, adjon kijelentést, hogy mi várható a miáلتalunk végzett munkakörben az emberekkel, és amennyiben ha rám már nincs szükség, rendeljen ki új munkahelyet nekem.

Sok-sok imádkozás után a Szent Szellem álmomban kijelentette, hogy a főnököm kivételével minden kollégámnak mennie kell másik helyre, ahova én nem szerettem volna menni. A kollégáimmal is tudattam ezt a kijelentést, de ők nem hittek nekem, az utolsó pillanatig azt mondták, hogy szerintük ők maradni fognak.

A következő év kezdetén a kijelentés igaz voltát megtapasztaltuk, a főnököm kivételével minden kollégát másik szervezethez helyeztek át, véglegesen.

Én mivel komolyan vettem a Szent Szellem kijelentését, kértem az Urat, hogy rendeljen ki nekem másik munkahelyet.

Több hét elteltével a munkahelyemen telefonon értesítést kaptam, hogy egy hasonló szervezetnél, de azonos munkakörben szívesen dolgoznának velem, ha átmennék hozzájuk.

Ez a szerető mennyei Atyám, aki megadja azt, amire vágyunk, amit kérünk, ha hittel, szüntelenül, kitartóan kérjük, és egyezik az ő akaratával.

János Anita

„A kántor gondolatai”

(Elhangzott Újpesten március 22-én az üres imaházban az élő istentisztelet-közvetítésen.)

Nagyon sok szeretettel köszöntök mindenkit! Úgy tudom, az ének szövege ki volt vetítve mind a két versszakkal, amíg játszottam, de a kezdetét azért visszaidézném: „Mint a szép híves patakra a szarvas kívánczik, lelkem úgy óhajt Uramra, és hozzá fohászkodik”.

Amíg megpróbáltam megjeleníteni a régi ének zenei világát a 16. század minél több jellemző zenei elemét felhasználva, elgondolkodtam rajta, hogy vajon a régi keresztények hitelesebben énekelték-e ezt a zsoltárszöveget, mint mi. Az elmúlt években, ahogy néha végignézttem itt vagy más imaházakban a padsorokon, nem mindig láttam és nem mindig éreztem a kívánczóságot, óhajtást vagy a fohászkodást. Ebben a mostani furcsa helyzetben mintha hirtelen ez kezdene a helyére kerülni. Mintha az ember tényleg kíváncskodna, óhajtana és fohászkodna. Néha nehezebb időszakok kellenek ahhoz, hogy egy zsoltár vagy egy ének szövegét megértsük a mögötte lévő lelkiállapottal együtt. Akármennyire is negatív tehát a koronavírus miatti helyzet, feltétlenül pozitív hatása, hogy lelkileg egy picit érzékenyebbé válhatunk, és aktívabban meg tudjuk élni a hitünket. Vannak más pozitív oldalai is, és most ezen a reggelen szeretném hangsúlyozni ezeket, mert bármilyen szörnyű képeket, filmfelvételeket látunk vagy ijesztő hírek érkeznek el hozzánk, mi a magunk kis életében nagyon sok olyat is tehetünk, amit eddig nem.

Az elmúlt években ha valaki megkérdezte, hogy vagyok, valószínűleg elmondtam neki, hogy nagyon sok a dolgom, rengeteg a tanítványom, koncertem, szolgálatról szolgálatra járok, és soha nincs időm. Az elmúlt fél évben már gyakran úgy éreztem, hogy nyugdíjas koromig nem is érdemes remélnem semmilyen változást ebben, és most hirtelen másfél hét alatt minden megváltozott. Rengeteg időm lett,

el sem tudtam volna képzelni, hogy ilyen időmilliomos leszek. A kérdésem az magam és mások felé is, hogy mire használjuk ezt a rengeteg sok időt. Nagy a kísértés, hogy tékozzunk és rosszul használjuk, de szeretnék néhány olyan dolgot felvillantani, amelyben tényleg áldássá válhat.

Amit az előbb improvizáltam erre a zsoltárra, annak bizonyos elemeit ezen a héten tanultam, hiszen le tudtam venni olyan szakkönyveket a polcra, amelyekről már évek óta csak álmodoztam, de soha nem volt rájuk időm. Persze a fejlődés, gyakorlás nagy része még hátravan, de szeretettel biztatok mindenkit, hogy a felszabadult minőségi idejét fordítsa tanulásra, önfejlesztésre, olyan dolgokra, amelyekkel akár önmagát, akár másokat tud építeni.

Érdekes módon több időm lett a szeretteimre, a családomra, még akkor is, ha nem tudok mindenkiel személyesen találkozni, mert más városban laknak. Például a húgommal, aki Székesfehérváron lakik, két-három naponta felhívjuk egymást telefonon. Ez egy áldás, mert eddig néha hetek is elteltek úgy, hogy nem beszélünk. Mindenképp egy lehetőség tehát ez a helyzet arra, hogy többet törődjünk olyan emberekkel, akikkel esetleg nem tudunk az elmúlt időszakban.

A legvégére hagytam – a fontossági sorrendben szándékosan hátulról előre haladva –, hogy sokkal több időm lehet Bibliát olvasni és elmélkedni. Ebben az elmúlt héten még – megvallom őszintén – nem arattam nagyon nagy sikereket, de szeretnék ezen változtatni, és tanárként a mondandóm végén egy kis házi feladatot is adnék magamnak is és mindenki másnak. Valószínűleg majdnem mindenki Facebookozik, főleg most, hogy nagyon sok hírt tudunk követni. Van egy kis opció, meg lehet nézni a Facebookon töltött időt. A program méri, hogy mennyit töltünk ott egy nap. Az a kérésem, hogy a következő héten egy-egy nap végén nézzünk rá, hogy hány óra (ügyesebbeknek csak perc) lett, és mennyi időt fordítottunk arra, hogy tanuljunk valami hasznosat, mennyit azokra, akiket szeretünk, és mennyit arra, hogy közösségben legyünk Istennel imádság és igeolvasás által. Véleményem szerint ha ezt a statisztikát sikerül javítani, akkor ezekben a furcsa, nehéz hetekben is eddig szokatlan áldásokat tapasztalhatunk meg. Ezt kívánom mindenkinek!

Tóka Ágoston